

Unde a dispărut divinul?

„Căci de câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni” (I Cor. 11, 26).

După comunicatul Patriarhiei BOR, *„Măsuri sanitare și spirituale în timp de epidemie”*, din 27/2/2020, astăzi a apărut din partea Patriarhului Daniel, un *„Cuvânt pastoral pentru întărirea în credință și în comuniune euharistică”*, prin care încearcă să șteargă penibilul și rătăcitorul cuvânt amar, care trădează secularizarea fără seamăn care a năpădit ca o mătrăgună otrăvitoare gândirea Patriarhiei BOR.

Ambele postări se găsesc pe siteul agenției Basilica, basilica.ro

Cuvântul care taie ca o sabie, s-a răspândit în văzduh cu puterea unui virus ucigaș, dătător nu de pneumonie, ci de îndoială nefastă în puterea credinței, în vindecare și mântuire prin Sfânta Taină a Împărtășaniei, în puterea fără seamăn împotriva răului a Sfințelor Icoane și Moaște, în prezența Duhului Sfânt, anulând însăși Taina Sfântului Maslu prin care orice bolnav se poate vindeca în caz de boală și suferință, după voia Stăpânului.

„Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui” (Epistola Sfântului Iacov 5, 14-15)

Dacă Arabia Saudită, anulează pelerinajul de la Mecca, de frica epidemiei, acolo unde milioane de arabi făceau anual procesiunea de Ramadan, fapt nemaîntâlnit nici măcar în timpul epidemiei de gripă din 1918, care a ucis zeci de milioane de oameni la nivel mondial, este de înțeles.

Există o isterie globală colectivă, care se manifestă din păcate și la noi, din ce în ce mai rău.

Comunicatul Patriarhiei, ca răspuns la cuvintele aiuristice ale unui ateu, care nici măcar nu trebuia luat în seamă, a stârnit reacții virulente. Dar la noi, ca la nimeni! Unde în lumea ortodoxă au fost nesocotite Sfintele Canoane și au fost „caterisiți” Preoți care au încetat canonic pomenirea ierarhului, care a

propovăduit erezia?!

Patriarhia transmite credincioșilor că *„Sfânta Împărtășanie se pregătește și se administrează totdeauna în condiții de igienă totală, iar icoanele sunt frecvent igienizate”*. În *„mod excepțional”*, Biserica spune că aceia care se tem de îmbolnăvire la împărtășanie, pot primi această sfântă taină *„într-o linguriță adusă de acasă și folosită exclusiv în acest scop, de o singură persoană”*! Pentru cei care se tem de sărutarea icoanelor, Patriarhia le transmite să sărute icoanele... de-acasă (!), unde de altfel se poate urmări și slujba televizată, dacă există simptome gripale.

Comunicatul folosește un limbaj profan, aproape profanator, cu sau fără intenție. Este o formă abruptă și lașă de auto-secularizare, prin care neliniștile artificiale ale credincioșilor, induse de panica rău intenționată, sunt întâmpinate cu argumente din registrul lumesc. Unde a dispărut divinul?

De frica corona-virusului, papistașilor li se recomandă să renunțe la gestul însemnării cu apă binecuvântată, pentru a evita atingerea aghiazmatărilor, și să nu mai dea mâna cu ceilalți participanți la Sfânta Liturghie, în momentul dăruirii semnului păcii. E firesc, acolo unde este inexistent Harul!

Ereziile din Creta se instaurează treptat în viața Bisericii și nimeni nu se poate opune. Totul se desfășoară sub controlul din umbră a conducătorilor masoneriei sioniste conform programului dinainte stabilit. Nimic altceva. În rest sunt doar vorbe manipulative. Mâine se va reduce durata slujbelor, programul, se vor elimina catehezele, ș.a.m.d. mergându-se chiar până la închiderea unor Biserici, astăzi ca măsuri anti-epidemice, mâine din alt motiv. Ierarhii tac așa cum ne-au obișnuit, va trece și această mică furtună, cum vor trece toate care vor urma.

Sfântul Nicolae Cabasila descrie în mod divin caracterul unic al Împărtășaniei astfel:

„Fără îndoială că Hristos se află în toate Tainele, El care este și Ungerea (Mirungerea - n.n) și Botezul și Hrana noastră, ba este de față și în cei ce iau parte la săvârșirea Sfintelor Taine împărțindu-le din darurile Sale, dar în fiecare din Taine El este de față în alt chip. Pe cei botezați îi curățește de întinăciunea păcatului și întipărește în ei din nou chipul Său. În cei miruiți face mai lucrătoare puterile Duhului, a căror comoară s-a făcut trupul Său prin ungere. Când duce însă pe credincios la Sfânta Masă și-i dă să mănânce din însuși Trupul Lui,

Mântuitorul schimbă întru totul lăuntru primitivului, împrumutându-i însăși personalitatea Sa, iar noroiul care primește vrednicie de împărat nu mai este noroi, ci se preface în însuși Trupul Împăratului: ceva mai fericit decât această soartă nici nu s-ar putea închipui.

De aceea, Sfânta Împărtășanie este Taina cea mai mare, pentru că mai încolo de ea nu se mai poate merge, nici nu se mai poate adăuga ceva. Căci, de regulă, după o treaptă vine a doua, după aceasta a treia și apoi tot așa până la cea din urmă. După Sfânta Împărtășanie însă nu mai este loc unde să pășești, de aceea trebuie să te oprești aici și să te gândești cum să faci, ca să poți păstra până la sfârșit comoara pe care ai dobândit-o” (Viața în Hristos, IV).

Potrivit regulii apostolice transmise de Sfântul Iustin Martirul, pe la anul 150: „Hrana aceasta se numește la noi Euharistie. Nimeni nu poate participa la ea decât numai cel ce crede că cele propovăduite de noi sunt adevărate și care a trecut prin baia iertării păcatelor și a renașterii, trăind mai departe așa cum ne-a transmis Hristos. Căci noi nu primim acestea ca pe o pâine comună și nici ca pe o băutură comună: ci, după cum prin Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, S-a Întrupat și a avut în vederea mântuirii noastre și trup și sânge, tot astfel și hrana transformată în Euharistie prin rugăciunea cuvântului celui de la El, hrana aceasta prin care se hrănesc sângele și trupurile noastre prin schimbare, am fost învățați că este atât Trupul, cât și Sângele Acelui Iisus Întrupat” (Apologia întâia, LXVI).

Noi cei care prin mila Mângâietorului, ne-am îngădit de erezie, doar semnalăm abaterile grave de la credință ale mai marilor Bisericii, conform învățăturilor Sfinților Părinți. Nu stă în puterea noastră să le schimbăm cu ceva gândirea hulitoare de cele sfinte și manipularea credincioșilor.

Cât despre clericii ascultători de poruncile mai marilor, și nu de Domnul Hristos, îi lăsăm în grija Lui.

Cel ce poartă fără durere neputințele noastre, cu a Căruia rană toți ne-am vindecat, să aibă nesfârșită milă de noi toți! Amin